

SLOVENSKÁ REPUBLIKA

UZNESENIE

Ústavného súdu Slovenskej republiky

II. ÚS 429/2023-11

Ústavný súd Slovenskej republiky v senáte zloženom z predsedu senátu Ľuboša Szigetiho (sudca spravodajca) a sudcov Jany Laššákovej a Petra Molnára v konaní podľa čl. 127 Ústavy Slovenskej republiky o ústavnej sťažnosti sťažovateľky [REDAKOVANÉ], [REDAKOVANÉ], [REDAKOVANÉ], zastúpenej advokátskou kanceláriou Matejka Friedmannová s. r. o., Dunajská 48, Bratislava, v mene ktorej koná advokát a konateľ JUDr. Ondrej Matejka, proti uzneseniu Krajského súdu v Bratislave č. k. 18CoE/23/2022-153 z 31. októbra 2022 takto

r o z h o d o l :

Ústavnú sťažnosť **o d m i e t a .**

O d ô v o d n e n i e :

I.

Ústavná sťažnosť sťažovateľky a skutkový stav veci

1. Sťažovateľka sa ústavnou sťažnosťou doručenou ústavnému súdu 16. marca 2023 domáha vyslovenia porušenia svojho základného práva na súdnu ochranu podľa čl. 46 ods. 1 Ústavy Slovenskej republiky (ďalej len „ústava“) a svojho základného práva vlastníť majetok podľa čl. 20 ods. 1 ústavy uznesením všeobecného súdu označeným v záhlaví tohto uznesenia. Sťažovateľka navrhuje napadnuté uznesenie zrušiť.

2. Z ústavnej sťažnosti, napadnutého uznesenia a ďalších príloh ústavnej sťažnosti vyplýva, že sťažovateľka vystupuje ako povinná v exekučnom konaní o vymoženie 1 568,38 eur s príslušenstvom proti oprávnenému [REDAKOVANÉ], [REDAKOVANÉ], [REDAKOVANÉ] (ďalej len „pôvodný oprávnený“), vedenom Mestským súdom Bratislava IV (pôvodne Okresným súdom Bratislava V) pod sp. zn. B5-54Er/1604/2015. Dňa 8. júla 2020 obchodná spoločnosť [REDAKOVANÉ], [REDAKOVANÉ], [REDAKOVANÉ] (ďalej len „[REDAKOVANÉ]“), sa návrhom na zmenu oprávneného v exekučnom konaní doručeným okresnému súdu domáhala vstupu do konania, ktorý odôvodnila zlúčením sa s pôvodným oprávneným. Uznesením č. k. 54Er/1604/2015-106 z 5. januára 2021 exekučný súd zmenu na strane oprávneného iniciovanú [REDAKOVANÉ], opierajúc sa o znenie § 37 ods. 3 Exekučného poriadku v znení účinnom do 31. marca 2017, nepripustil s odôvodnením, že pôvodný oprávnený zmenu na strane oprávneného v exekučnom konaní do dňa jeho výmazu z Obchodného registra, t. j. do 9. augusta 2017, nenavrhol, a keďže zákonná oznamovacia

povinnosť súvisiaca so zmenou účastníka exekučného konania prislúcha len účastníkom konania, ak v čase oznámenia zmeny pôvodný účastník neexistuje, neprichádza do úvahy pripustenie jeho zmeny. Sťažnosť proti tomuto uzneseniu podaná spoločnosťou [REDAKOVANÉ], exekučný súd vyhodnotil ako podanú neoprávnenou osobou, bez ďalšieho ju neakceptoval a na rozhodnutí vyznačil doložkou právoplatnosti dňom 5. marca 2021. Následne uznesením č. k. 54Er/1604/2015-115 z 18. marca 2021 exekučný súd vyhlásil exekúciu vedenú pod sp. zn. 54Er/1604/2015, č. EX 1832/2015 za neprípustnú (výrok I) a zastavil ju (výrok II) v zmysle § 57 ods. 1 písm. g) Exekučného poriadku v znení účinnom do 31. marca 2017 s odôvodnením, že keďže pôvodný oprávnený zmenu na strane oprávneného v exekučnom konaní ani do dňa výmazu z Obchodného registra, t. j. 9. augusta 2017, nenavrhol a neexistuje subjekt, v prospech ktorého sa predmetné exekučné konanie uskutočňuje (neodstrániteľná vada konania), je daný dôvod, pre ktorý exekúciu nemožno vykonať. Proti predmetnému uzneseniu o zastavení exekúcie podala [REDAKOVANÉ], odvolanie, o ktorom rozhodol krajský súd napadnutým uznesením tak, že uznesenia okresného súdu č. k. 54Er/1604/2015-115 z 18. marca 2021 a č. k. 54Er/1604/2015-106 z 5. januára 2021 zrušil a vec vrátil súdu prvej inštancie na ďalšie konanie.

II.

Argumentácia sťažovateľky

3. Proti napadnutému uzneseniu podala sťažovateľka túto ústavnú sťažnosť, v ktorej argumentuje:
- a) Tým, že krajský súd vyhodnotil [REDAKOVANÉ], ako legitimovaný subjekt na podanie návrhu na zmenu účastníka konania v zmysle § 37 ods. 3 Exekučného poriadku, porušil základné právo sťažovateľky na súdnu ochranu, ako aj jej právo na spravodlivý súdny proces podľa čl. 6 ods. 1 Dohovoru o ochrane ľudských práv a základných slobôd. Z doslovného výkladu § 37 ods. 3 Exekučného poriadku vyplýva, že oprávneným subjektom podať návrh na zmenu účastníka konania je len oprávnený alebo povinný. Podľa mienky sťažovateľky v danom prípade nemôže dôjsť k subsidiárnej aplikácii Civilného sporového poriadku (ďalej len „CSP“), keďže Exekučný poriadok ako *lex specialis* obsahuje vyčerpávajúcu právnu úpravu zmeny účastníctva v exekučnom konaní.
 - b) Nesúhlasí s názorom krajského súdu, v zmysle ktorého je vylúčené, aby návrh na zmenu osoby oprávneného podal pôvodný oprávnený, pretože ak by tak učinil pred 9. augustom 2017, teda pred momentom zlúčenia s [REDAKOVANÉ], nevedel by preukázať prechod pohľadávky, ktorý nastal až jeho výmazom z Obchodného registra. V tejto súvislosti sťažovateľka uviedla, že vzhľadom na to, že v notárskej zápisnici o zlúčení sa uvádza konkrétny dátum, kedy má nastať moment zlúčenia, pôvodný oprávnený mal pred týmto rozhodným dňom podať návrh na zmenu účastníka konania v zmysle § 37 ods. 3 Exekučného poriadku a následne po tomto rozhodnom dni mala [REDAKOVANÉ], vysloviť súhlas so vstupom do konania. Zároveň je sťažovateľka s poukazom na § 579 ods. 2 Občianskeho zákonníka toho názoru, že výmazom pôvodného oprávneného z Obchodného registra jeho pohľadávka zanikla a nedošlo k jej prechodu na žiaden subjekt.
 - c) Odhliadnuc od skutočnosti, že [REDAKOVANÉ], nebola vôbec oprávnená podávať návrh na zmenu účastníka konania v zmysle § 37 ods. 3 Exekučného poriadku, oznámenie o zmene osoby oprávneného adresovala exekučnému súdu, nie súdному exekútorovi, ako predpokladá Exekučný poriadok, a zároveň predmetné oznámenie nerealizovala bez zbytočného

odkladu, ale až 8. júla 2020, t. j. 3 roky od momentu zlúčenia s pôvodným oprávneným, ktoré nastalo 9. augusta 2017.

d) Napadnutým uznesením krajský súd zasiahol aj do základného práva sťažovateľky vlastníť majetok, a to z dôvodu, že pokračovaním v exekúcii dôjde k nedôvodnému zmenšeniu majetku sťažovateľky, a teda nebude zachovaná nevyhnutná ochrana práv povinného. Intenzita zásahu do práva sťažovateľky vlastníť majetok by v prípade pokračovania v exekúcii za daných skutkových okolností nebola proporcionálna vo vzťahu k dosiahnutiu uspokojenia pohľadávky oprávneného a práva na ochranu jeho majetku. Uvedený názor zastáva práve v súvislosti s absenciou subjektu na strane oprávneného po jeho výmaze z Obchodného registra a zodpovednosťou pôvodného oprávneného, ktorý si nesplnil svoju zákonnú oznamovaciu povinnosť voči súdnemu exekútorovi, a teda svojím zavinením spôsobil absenciu subjektu na strane oprávneného.

e) Napadnuté uznesenie považuje za arbitrárne, nemajúce oporu v platnej právnej úprave.

III.

Predbežné prerokovanie ústavnej sťažnosti

4. Podstatou ústavnej sťažnosti je porušenie základného práva sťažovateľky na súdnu ochranu podľa čl. 46 ods. 1 ústavy a porušenie základného práva vlastníť majetok podľa čl. 20 ods. 1 ústavy napadnutým uznesením krajského súdu.

5. Pokiaľ ide o medze zasahovania ústavného súdu do rozhodovacej činnosti všeobecných súdov, ústavný súd vo svojej judikatúre konštantne zdôrazňuje, že mu neprislúcha hodnotiť správnosť skutkových záverov či právneho posúdenia vecí všeobecnými súdmi, pretože nie je prieskumným súdom, nadriadeným súdom a ani ochrancom zákonnosti. Súdna moc je v Slovenskej republike rozdelená medzi všeobecné súdy a ústavný súd, čo vyplýva aj z vnútornej štruktúry ústavy (siedma hlava má dva oddiely, kde prvý upravuje ústavné súdnictvo a druhý všeobecné súdnictvo). Pri uplatňovaní svojej právomoci nezávislého súdneho orgánu ochrany ústavnosti ústavný súd nemôže zastupovať všeobecné súdy, ktorým predovšetkým prislúcha interpretácia a aplikácia zákonov. Sú to teda všeobecné súdy, ktorým prislúcha chrániť princípy spravodlivého procesu na zákonnej úrovni. Úloha ústavného súdu pri rozhodovaní o sťažnosti pre porušenie základného práva na súdnu ochranu rozhodnutím súdu sa obmedzuje na kontrolu zlučiteľnosti účinkov interpretácie a aplikácie zákonných predpisov s ústavou alebo medzinárodnou zmluvou o ľudských právach a základných slobodách najmä v tom smere, či závery všeobecných súdov sú dostatočne odôvodnené, či nie sú arbitrárne alebo svojvoľné s priamym dopadom na niektoré zo základných práv a slobôd (napr. I. ÚS 19/02, I. ÚS 27/04, I. ÚS 74/05).

6. Arbitrárne rozhodnutie všeobecných súdov znamená najmä (i) extrémny nesúlad právnych záverov s vykonanými skutkovými a právnymi zisteniami, (ii) interpretáciu, ktorá je v extrémnom nesúlade s obsahom právnej praxe (odklon od ustálenej judikatúry bez toho, aby boli dostatočne uvedené dôvody, na základe ktorých súd odmietol stabilizovanú výkladovú prax), (iii) nerešpektovanie kogentnej normy (interpretáciu), ktorá je v extrémnom rozpore s princípmi spravodlivosti, ako aj (iv) hodnotenie dôkazov vykonaných bez akéhokolvek akceptovateľného racionálneho základu tak, že z nich pri žiadnej možnej interpretácii nevyplývajú prijaté skutkové závery.

7. Z pohľadu ústavnoprávneho treba určiť povahu prípadov, v ktorých nesprávna aplikácia jednoduchého práva všeobecným súdom má za následok porušenie základných práv a slobôd. V konaní o ústavnej sťažnosti možno za také považovať prípady, v ktorých nesprávna aplikácia jednoduchého práva je spätá s konkurenciou jednotlivých noriem tohto práva, prípadne s konkurenciou rôznych interpretačných alternatív, v ktorých sa odráža kolízia ústavných princípov, a naostatok za také možno považovať aj prípady svojoľnej aplikácie jednoduchého práva. Pojem svojoľne možno interpretovať na prípady, keď všeobecný súd urobí taký výklad použitej právnej normy, ktorý je v extrémnom rozpore s princípom spravodlivosti, alebo ho urobí v inom než zákonom ustanovenom a právnom myslení konsenzuálne akceptovanom význame či bez bližších nerozpoznateľných kritérií.

8. Prípadné porušenie niektorej z noriem jednoduchého práva v dôsledku svojoľne alebo v dôsledku interpretácie, ktorá je v extenzívnom rozpore s princípmi spravodlivosti, môže byť spôsobilé zasiahnuť do základných práv, pretože uvedené závery (body 5 až 8) sa v celom rozsahu uplatňujú aj v nútenom výkone súdnych a iných rozhodnutí, ktorý tvorí osobitný druh civilného procesu patriaci do právomoci všeobecných súdov a orgánov určených osobitným zákonom. Nútený výkon súdnych a iných rozhodnutí vrátane súdnej exekúcie podľa Exekučného poriadku je podľa stabilnej judikatúry ústavného súdu (PL. ÚS 21/00, I. ÚS 5/00, II. ÚS 143/02) súčasťou základného práva na súdnu ochranu podľa čl. 46 ods. 1 ústavy (obdobne čl. 36 ods. 1 Listiny základných práv a slobôd). Preto pri postupe všeobecných súdov treba dbať na to, aby zabezpečili taký prístup k súdnej ochrane v exekučnom konaní, ktorý nie je diskriminačný bez primeraných a objektívne zdôvodniteľných okolností, ktoré vyplývajú priamo zo zákona.

9. Úlohou ústavného súdu pri predbežnom prerokovaní ústavnej sťažnosti bolo posúdiť, či odôvodnenie napadnutého uznesenia krajského súdu signalizuje potenciálnu arbitrárnosť v interpretácii a aplikácii príslušných právnych noriem na vec sťažovateľky a s tým spojené možné porušenie označených ústavných (základných) práv.

10. V záujme posúdenia námietok sťažovateľky sa ústavný súd oboznámil s napadnutým uznesením krajského súdu, ktorý svoje odôvodnenie založil na zistení, že k výmazu pôvodného oprávneného z Obchodného registra a k jeho zániku zlúčením s [REDAKOVANÉ], došlo 9. augusta 2017. Krajský súd uviedol, že v prípade zániku spoločnosti zlúčením ide o režim univerzálnej sukcesie, ktorý predpokladá priamo Obchodný zákonník, pričom kontinuitu prechodu práv a povinností na nástupcu vyjadruje tým, že výmaz zanikajúcej spoločnosti a zápis zlúčenia spoločnosti s nástupníckou spoločnosťou sa vykoná k tomu istému dňu. K tomuto dňu práva a povinnosti z pôvodného oprávneného (a do momentu jeho zániku majiteľa pohľadávky) prešli na [REDAKOVANÉ] (nového oprávneného a dňom zápisu zlúčenia nadobúdateľa pohľadávky). V tomto kontexte preto krajský súd považoval za vylúčené, aby pôvodný oprávnený inicioval zmenu osoby oprávneného, keďže do 9. augusta 2017 (dátum výmazu, zániku pôvodného oprávneného a súčasne zlúčenia) bol legitimantom vymáhanej pohľadávky a po tomto dátume už neexistoval. O zmenu účastníctva tak mohol žiadať len [REDAKOVANÉ], ako nový disponent s vymáhanou pohľadávkou. V tomto smere krajský súd konštatoval, že § 37 ods. 3 Exekučného poriadku predpokladá pri účastníkoch exekučného konania len oznamovaciú povinnosť. Ide o kvalifikovanú oznamovaciú povinnosť, keďže má byť učená bez zbytočného odkladu od momentu, keď nastanú skutočnosti, na ktorých základe dochádza k prevodu alebo prechodu práv a povinností, musí byť oznámením písomným a k oznámeniu musí byť doložená

listina preukazujúca tento prechod. Návrh na zmenu účastníka konania zveruje toto ustanovenie už poverenému súdnemu exekútorovi. Konštrukt zmeny účastníctva pri univerzálnej sukcesii vylučuje, aby návrh na zmenu osoby oprávneného podal pôvodný oprávnený. Ak by tak učinil pred 9. augustom 2017, nevedel by preukázať prechod pohľadávky, ktorý nastal až jeho výmazom z Obchodného registra. Po tomto dátume už pôvodný oprávnený neexistoval. Preto nepripustenie možnosti oznámiť prechod práva nadobúdateľovi pohľadávky formou univerzálnej sukcesie by bolo možné považovať za znemožnenie uskutočňovania jemu patriacich procesných práv v takej miere, že by došlo k porušeniu jeho práva na spravodlivý proces. Z tohto dôvodu krajský súd vyhodnotil aj rozhodnutie o nepripustení zmeny osoby oprávneného v osobe [REDAKOVANÉ], za vecne neodôvodnené a dôvody uvedené v tomto rozhodnutí za nesprávne. Postup exekučného súdu v súvislosti s podanou sťažnosťou spoločnosťou [REDAKOVANÉ], proti tomuto uzneseniu vyhodnotil ako nezodpovedajúci procesnému postupu predpokladanému § 239 a nasl. CSP, pretože podanie sťažnosti § 240 CSP nespája s účastníctvom, ale konštrukčne je pojem sťažovateľa širší, keďže ide o osobu, v ktorej neprospech bolo uznesenie vydané. Touto osobou bola nepochybne [REDAKOVANÉ], a teda táto osoba bola oprávnenou na podanie sťažnosti. Krajský súd uzavrel, že úlohou exekučného súdu bude o zmene účastníka na strane oprávneného opätovne rozhodnúť, pričom niet sporu o tom, že [REDAKOVANÉ], je univerzálnym nástupcom pôvodného oprávneného. Je faktom, že oznámenie o zmene osoby oprávneného [REDAKOVANÉ], adresovala exekučnému súdu, nie súdnemu exekútorovi, nie bez zbytočného odkladu, ale tieto skutočnosti by mohli byť hodnotené v jej neprospech len za predpokladu, že exekučný súd by zistil absenciu legitimácie oprávneného vlastnou činnosťou. Keďže tomu tak nie je, za predpokladu, že nenastali v tomto smere žiadne zmeny, neexistuje prekážka brániaca pripusteniu tejto zmeny osoby oprávneného z pôvodného oprávneného na [REDAKOVANÉ].

11. Ústavný súd považuje za potrebné v prvom rade poukázať na ťažiskové právne ustanovenie v tejto veci, § 37 ods. 3 Exekučného poriadku v znení vzťahujúcom sa na túto vec (t. j. v znení účinnom do 31. marca 2017), podľa ktorého proti inému než tomu, kto je v rozhodnutí označený ako povinný, alebo v prospech iného než toho, kto je v rozhodnutí označený ako oprávnený, možno vykonať exekúciu, len ak sa preukázalo, že naňho prešla povinnosť alebo právo z exekučného titulu podľa § 41. Ak nastanú skutočnosti, na ktorých základe dochádza k prevodu alebo prechodu práv a povinností vyplývajúcich z exekučného titulu, sú účastníci konania povinní bez zbytočného odkladu písomne oznámiť tieto skutočnosti exekútorovi. Oznámenie musí byť doložené listinou preukazujúcou prevod alebo prechod práv alebo povinností. Návrh na pripustenie zmeny účastníkov konania je exekútor povinný súdu doručiť v lehote 14 dní odo dňa, keď sa o týchto skutočnostiach dozvedel. Súd rozhodne do 60 dní od doručenia návrhu uznesením. Rozhodnutie sa doručí exekútorovi, oprávnenému a povinnému, ktorí sú označení v exekučnom titule, a tomu účastníkovi, na ktorého právo alebo povinnosť prešla.

12. Vykonanie exekúcie prichádza do úvahy len proti tomu, kto je označený ako povinný (pasívna exekučná legitimácia) v exekučnom titule, a iba v prospech toho, kto má podľa exekučného titulu právo na plnenie (aktívna exekučná legitimácia). V praxi však nemožno vylúčiť prechod povinnosti alebo práva z exekučného titulu na inú fyzickú alebo právnickú osobu, prípadne aj na štát. K prechodu dochádza univerzálnou sukcesiou (smrť fyzickej osoby, zánik právnickej osoby bez likvidácie s právnym nástupcom, predaj podniku) a singulárnou sukcesiou, ktorá sa považuje

za prevod práva alebo prevzatie povinnosti (postúpenie pohľadávky, prevzatie dlhu, zmluva o prevode vlastníckeho práva k veci).

13. Vychádzajúc zo sťažostnej argumentácie sťažovateľky, kľúčovou otázkou pre posúdenie jej veci je, či v zmysle právnej úpravy účinnej do 31. marca 2017 pri zániku pôvodného oprávneného zlúčením spoločnosti zakladá nepodanie návrhu na zmenu účastníka pôvodným oprávneným z exekučného titulu dôvod na zastavenie exekúcie.

14. Na účel poskytnutia odpovede na nastolenú právnu otázku je potrebné rozlišovať a) prevod alebo prechod práva alebo povinnosti bez straty právnej subjektivity (napr. postúpenie pohľadávky, prechod práva podľa § 813 ods. 1 a § 827 Občianskeho zákonníka), keď na strane doterajšieho účastníka konania ide „len“ o stratu vecnej legitímácie, a b) prechod práva alebo povinnosti v dôsledku smrti/zániku doterajšieho účastníka, tzn. v dôsledku straty právnej subjektivity.

15. Kľúčové východisko pri riešení týchto situácií je, že za naplnenie a „udržanie“ vecnej legitímácie účastníkov konania zodpovedá žalobca (v tomto prípade oprávnený) a za splnenie procesných podmienok (resp. za vyvodenie procesných dôsledkov plynúcich z ich nesplnenia, ak nedostatok nie je odstrániteľný) je zodpovedný súd. Nesplnenie prvej kategórie (či už od začiatku konania, alebo ak ku strate dôjde v priebehu konania a táto zmena vo vecnej legitímácii účastníkov nebude nasledovaná zmenou v „procesnom obsadení“) má za následok neúspech žalobcu v konaní (v tomto prípade zastavenie exekúcie, kde z odôvodnenia uznesenia vyplynie, že účastníkom je subjekt, ktorému nesvedčí vecná legitímácia, a exekúciu preto nie je možné v jeho prospech vykonať). Argumentácia uplatňovaním dispozičného princípu je v tomto prípade namieste. Nesplnenie druhej kategórie (v tomto prípade nedostatok procesnej subjektivity) v momente začatia konania má za následok zastavenie konania. V prípade, že k strate procesnej subjektivity dôjde v priebehu konania, vzniknutý nedostatok procesnej podmienky je prekážkou postupu konania a vykonanie nápravy je úlohou a zodpovednosťou súdu, nie účastníka konania. Súd nemôže konať so zomretým/zaniknutým účastníkom. Takýto postup by bol zmätočný. Exekučné konanie je od zániku pôvodného oprávneného s právnym nástupcom vedené v prospech jeho univerzálneho právneho nástupcu a nezohľadnenie tejto zmeny je neudržateľné. Argumentácia uplatňovaním dispozičného princípu je v tomto prípade nedôvodná, keďže pri skúmaní naplnenia procesných podmienok konania sa v plnej miere uplatňuje zásada oficiality.

16. Pretavené do procesných pravidiel je potrebné rozlišovať medzi § 80 CSP (zmena vo vecnej legitímácii v priebehu konania; do 30. júna 2016 upravená v § 92 ods. 2 a 3 Občianskeho súdneho poriadku) a § 63 a § 64 CSP (strata procesnej subjektivity v priebehu konania; do 30. júna 2016 upravená v § 107 Občianskeho súdneho poriadku). Z doktrinálneho hľadiska je teda vecná legitímácia „len“ podmienkou úspechu v konaní, zatiaľ čo procesná subjektivita je podmienkou samotného konania. Zohľadnenie zmeny vo vecnej legitímácii súdom preto bolo a je podmienené procesnou aktivitou účastníka konania, avšak zohľadnenie straty procesnej subjektivity bolo a je úlohou a zodpovednosťou súdu bez ohľadu na prípadnú pasivitu účastníka konania. V rovine exekučného konania sa nachádza osobitná právna úprava procesného postupu v prípade zmeny vo vecnej legitímácii (§ 37 Exekučného poriadku), a teda v tejto otázke sa v exekučnom konaní aplikuje *lex specialis*. Keďže však otázka straty procesnej subjektivity v právnej úprave exekučného konania účinnej do 31. marca 2017 špeciálne normovaná nebola, v exekučných konaniach začatých do 31. marca 2017 je potrebné použiť *lex generalis* (do 30. júna 2016 § 107 Občianskeho súdneho poriadku, od 1. júla 2016 § 63 a § 64 CSP).

17. Ústavný súd konštatuje, že v predmetnej exekučnej veci vedenej proti sťažovateľke ako povinnej došlo k zmene oprávneného účastníka exekučného konania, a to na základe *univerzálnej sukcesie* (prechod práv a povinností v dôsledku zániku právnickej osoby bez likvidácie s právnym nástupcom na základe zmluvy o zlúčení spoločnosti). Aplikujúc hore-koncipované východiská (body 14 až 16) na vec sťažovateľky, keďže v danom prípade ide o posudzovanie naplnenia procesných podmienok konania, na tento prípad nedopadá postup upravený v § 37 ods. 3 Exekučného poriadku v znení účinnom do 31. marca 2017, ale postup podľa § 64 CSP, v zmysle ktorého ak strana zanikne počas konania skôr, ako sa konanie právoplatne skončilo, súd rozhodne, že v konaní pokračuje s jej právnym nástupcom. Ak právneho nástupcu niet, súd konanie zastaví.

18. Ústavný súd tak uzatvára, že právny záver krajského súdu, v zmysle ktorého neinicovanie zmeny účastníka exekučného konania na strane oprávneného pôvodným oprávneným v prípade jeho zániku s univerzálnym právnym nástupcom nie je dôvodom na zastavenie exekúcie podľa § 57 ods. 1 písm. g) Exekučného poriadku v znení do 31. marca 2017, nemožno považovať za arbitrárny či neodôvodnený. Krajský súd sa v napadnutom uznesení ústavne konformným spôsobom zaoberal všetkými kľúčovými otázkami, na ktoré poukazuje sťažovateľka vo svojej ústavnej sťažnosti, a právne závery, ktoré k nim zaujal, sú primeraným spôsobom odôvodnené a zodpovedajú obsahu a zmyslu právnych noriem, ktoré krajský súd pri rozhodovaní o odvolaní aplikoval. Napadnuté uznesenie krajského súdu je preto podľa názoru ústavného súdu ústavne súladné a nesignalizuje existenciu takej príčinnej súvislosti medzi ním a sťažovateľkou označenými základnými právami (podľa čl. 46 ods. 1 a čl. 20 ods. 1 ústavy), ktorá by zakladala reálnu možnosť vysloviť ich porušenie po prípadnom prijatí ústavnej sťažnosti na ďalšie konanie. Na základe uvedených dôvodov ústavný súd rozhodol pri predbežnom prerokovaní podľa § 56 ods. 2 písm. g) zákona č. 314/2018 Z. z. o Ústavnom súde Slovenskej republiky a o zmene a doplnení niektorých zákonov v znení neskorších predpisov tak, že ústavnú sťažnosť proti napadnutému uzneseniu krajského súdu odmietol z dôvodu jej zjavnej neopodstatnenosti.

19. Keďže ústavná sťažnosť bola odmietnutá ako celok, rozhodovanie o ďalších procesných návrhoch sťažovateľky v uvedenej veci stratilo opodstatnenie, a preto sa nimi ústavný súd už nezaoberal.

P o u č e n i e : Proti tomuto rozhodnutiu ústavného súdu nemožno podať opravný prostriedok.

V Košiciach 20. septembra 2023

Luboš Szigeti
predseda senátu